

Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-204/05)

(2005/C 171/16)

(Język postępowania francuski)

W dniu 10 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez B. Stromskiego i F. Simonetti, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Królestwu Belgii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 28 i 30 Traktatu WE, wymagając w Belgii zezwolenia od dystrybutorów materiałów medycznych objętych klasą I i mających siedzibę w innym Państwie Członkowskim Wspólnoty oraz nakładając na lekarzy, psychologów, osoby wykonujące zawody paramedyczne i pracowników opieki społecznej w zakresie, w jakim zawodowo prowadzą działalność w wyspecjalizowanym ośrodku, obowiązek zaopatrzenia się w materiały sterylne u farmaceutów lub dystrybutorów, hurtowników, importerów lub producentów zatwierdzonych przez ministerstwo zdrowia;
2. obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja kwestionuje obowiązujące w Belgii ustawodawstwo, które stawia dystrybutorom wymóg posiadania zezwolenia w przypadku sprzedaży materiałów sterylnych z oznakowaniem CE lekarzom, pielęgniarkom, psychologom, osobom wykonującym zawody paramedyczne i pracownikom opieki społecznej. Obowiązek ten dotyczy bez różnicy zarówno dystrybutorów mających siedzibę w Belgii, jak i w innym Państwie Członkowskim. Jednakże może on utrudnić dystrybutorom, którzy nie mają siedziby w Belgii sprzedaż owym szczególnym odbiorcom tych materiałów medycznych.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Sozialgericht Berlin z dnia 11 kwietnia 2005 r. w sprawie ITC Innovative Technology Center GmbH przeciwko Bundesagentur für Arbeit

(Sprawa C-208/05)

(2005/C 171/17)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 12 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Sozialgericht Berlin z dnia 11 kwietnia 2005 r. w sprawie ITC Innovative Technology Center GmbH przeciwko Bundesagentur für Arbeit.

Sozialgericht Berlin zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) W jakim zakresie wykładnia § 421g ust. 1 zdanie drugie trzeciej księgi Sozialgesetzbuch-Arbeitsförderung (kodeks socjalny — przepisy o promocji zatrudnienia) (SGB III) narusza przepisy prawa wspólnotowego o ochronie swobody przepływu, w szczególności art. 18 i 39 Traktatu WE oraz art. 3 i 7 rozporządzenia EWG nr 1612/68 (!) stanowiąc, że jako zatrudnienie podlegające ubezpieczeniu społecznemu należy rozumieć jedynie zatrudnienie objęte zakresem obowiązywania Sozialgesetzbuch?
- 2) a) W jakim zakresie jest możliwa i konieczna wykładnia tego przepisu zgodnie z prawem wspólnotowym w celu uniknięcia naruszenia opisanego w pytaniu 1?
b) W przypadku, gdyby nie była możliwa lub konieczna wykładnia tego przepisu zgodnie z prawem wspólnotowym: W jakim zakresie § 421g ust. 1 zdanie drugie SGB III narusza przepisy prawa wspólnotowego o ochronie swobody przepływu?

- 3) W jakim zakresie wykładnia § 421g ust. 1 zdanie drugie SGB III narusza przepisy prawa wspólnotowego o ochronie swobody przepływu usług i konkurencji, w szczególności art. 49, 50 i 87 w związku z art. 81, 85 i 86 Traktatu WE lub innymi przepisami prawa wspólnotowego, stanowiąc, że jako zatrudnienie podlegające ubezpieczeniu społecznemu należy rozumieć jedynie zatrudnienie objęte zakresem obowiązywania Sozialgesetzbuch?
- 4) a) W jakim zakresie jest możliwa i konieczna wykładnia tego przepisu zgodnie z prawem wspólnotowym w celu uniknięcia ewentualnego naruszenia opisanego w pytaniu 3?
- b) W przypadku, gdyby nie była możliwa lub konieczna wykładnia tego przepisu zgodnie z prawem wspólnotowym: W jakim zakresie § 421g ust. 1 zdanie drugie SGB III narusza przepisy prawa wspólnotowego, o ile nie jest chroniona swoboda przepływu pracowników?

(¹) Dz.U. L 257, str. 2.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-209/05)

(2005/C 171/18)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 13 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez Marię Condou i Wolfganga Condou, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- a) stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 6 i 8 dyrektywy 64/221/EWG (¹), odmawiając wydania wizy obywatelom państw trzecich będących członkami rodziny obywateli Unii Europejskiej, którzy wykonują swoje prawo do swobodnego przepływu osób;

- nie wskazując powodów dokładnie, dostatecznie szczegółowo ani kompletnie, chociaż nie stały temu na przeszkodzie żadne względy bezpieczeństwa państwa;
- nie przyznając adresatom decyzji w sprawie odmowy wydania wizy wszystkich środków odwoławczych, jakie przysługują obywatelom tego państwa w stosunku do aktów administracyjnych.

b) obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odniesieniu do przepisów wydanych ze względów porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego w stosunku do osób należących do ich podmiotowego zakresu zastosowania dyrektywa 64/221/EWG nakłada na Państwa Członkowskie rozmaite zobowiązania, w szczególności związane z uzasadnianiem decyzji i środkami zaskarżenia przysługującymi od tej decyzji. Na podstawie art. 6 wskazanej dyrektywy dana osoba jest informowana o względach porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, na których oparta jest decyzja w sprawie odmowy wydania wizy dla członka rodziny obywatela Unii Europejskiej. Na podstawie art. 8 dyrektywy danej osobie, której odmówiono wydania wizy, przysługują od tej decyzji przynajmniej te same środki odwoławcze, które przysługują obywatelom tego państwa w stosunku do aktów administracyjnych.

Komisja jest zdania, że niektóre przepisy austriackiej Fremden-gesetz (ustawa o cudzoziemcach) nie odpowiadają powyżej wskazanym wymogom prawa wspólnotowego ustanowionym przez dyrektywę.

Na podstawie § 93 ust. 2 tej ustawy jedynie decyzja wydana na pisemny lub zaprotokołowany wniosek powinna zostać sporządzona pisemnie, a w uzasadnieniu wystarczy wskazać jedynie przepisy ustawowe podlegające zastosowaniu. Na podstawie art. 6 dyrektywy istnieje natomiast automatyczny obowiązek uzasadnienia [decyzji] przez Państwa Członkowskie: uzasadnienie nie może być zależne ani od pilności ani od wniosków danej osoby. Samo wskazanie zastosowanych przepisów zdecydowanie nie wystarcza do spełnienia wymogów dotyczących uzasadnienia: w przypadku decyzji odmownej zwykle odesłanie do zastosowanych przepisów nie stanowi wystarczającej informacji o powodach udzielenia odmowy. Również z orzecznictwa Trybunału wynika, że dokładne, dostatecznie szczegółowe i kompletne uzasadnienie jest konieczne, aby adresat mógł zwrócić się przeciwko niekorzystnej dla niego decyzji i aby mógł chronić swoje interesy.